

SO HODŽEĆ RĚKA

č. 50

- a) dołho dwělować a wahać
- b) kmany a přihódny; prawa wulkosć
- c) so husto pokazować

Prawa je wotmołwa **b**.

To je werb, kotryž so nimale wšědnje wužiwa: Hodži so ći wutoru? Wužiwamy jón, zo bychmy so z druhim wo přihódnym terminje wothłosowali. Werb zwuraznja, zo so něšto k něčemu druhemu derje hodži, zo je z nim harmoniske resp. na samsnej žołmje: Wonaj so k sebi hodžitaj. Abo tež, hač ma něšto prawu wulkosć, na přikład drasta.

Takle móžeš tež prajić:

- někomu hódz być, někomu prawe być
- někomu přistać, někomu sedžeć

Kedźbu!

Hdyž wužiwaš prajidmo *To so hodži kaž pjasć na wóčko*, wuprajiš runje to nawopačne, mjenujcy, zo so něšto docyła njehodži. Tole je znajmjeńša poprawny woznam. Mjeztym je so tež napřećiwny woznam zadomił, zo so něšto tola hodži, to je so z ironiskeho wužiwanja wuwilo.

Příklady z rěčneho korpusa:

Chwalić chcu nimo wukonow dźiwadźelnikow tež hudźbu, kotraž so wuběrnje k inscenaciji *hodži*. (Serbske Nowiny 2007)

»*To so mi derje hodži*«, přizwoli Lomidrjewo. (Jan Dobrucký, Wopomnjeńki. Budyšin 1913)